

Oldřich Tichý

Malíř Oldřich Tichý se narodil 15. září 1959 ve Zlíně. V letech 1974 až 1978 studoval dekorativní a užitou malbu v architektuře a propagaci na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti (J. Blažek, J. Gajdoš), v letech 1980 až 1986 malbu na Akademii výtvarných umění v Praze (ateliér prof. F. Jiroudka). Studijně pobýval na Královské akademii krásných umění v Antverpách v Belgii, v roce 1995 získal stipendium nadace The Pollock-Krasner Foundation v New Yorku. Samostatně vystavuje od roku 1979 (ČR, Belgie, Německo, Nizozemí, Švýcarsko), kolektivních výstav se účastní od roku 1986 (ČR, Francie, Nizozemí, Slovensko, Velká Británie). Svými díly je zastoupen v řadě veřejnoprávních a soukromých sbírek v ČR a zahraničí. V roce 1989 zakládá skupinu Most, od roku 1992 je členem S.V.U. Mánes v Praze. Žije a pracuje v Sázavě.

Foto Petr Župnik

„Žiju sám ve zdejších lesích“. Tak zní název jednoho z klíčových obrazů z roku 1988, jimiž zlínský rodák Oldřich Tichý zahájil novou, a vůbec rozhodující kapitolu své tvorby. Stalo se tak, když po narození syna opustil s rodinou Prahu, aby se trvale usadil na rodovém statku své ženy v Dojeřicích u Sázavy. Pojmenování obrazu je poněkud zavádějící. Nejde jen o věcné konstatování nebo postesknutí, jak by se mohlo zdát, ale o jistou nadsázku, o vzrušující poetickou reflexi změny, která v jeho životě nastala po přesunu rodiny z pražského ruchu a neklidu do „ticha“, do prostředí meditaci otevřeného posázavského venkova. Tušená potřeba být sám se sebou se v kontaktu s přírodní a historickou realitou místa změnila v jistotu, která se zračí v jasném, krystalicky čistém uměleckém pojetí obrazových kompozic, jež zde v letech 1988–1989 vytvořil. I názvy dalších z nich, např. Běžím v polích, anebo Jsem domem i stromem (obě 1989), signalizují, jak hluboce autora nové prostředí už od počátku oslovovalo a jak rychle se s ním lidsky a umělecky sžil.

Po předchozím, přibližně osmiletém úvodním tvůrčím období, v němž zprvu maloval „rouaultovsko-expresivní“, psychologizující figurativní obrazy, a na závěr dynamicky formovaná, k surrealismu a abstrakci inklinující zátíší (1986–1987), tak Oldřich Tichý našel svému tvůrčímu naturelu nejvlastnější umělecký tvar. Od obrazů, jež na sklonku osmdesátých let v Dojeřicích maloval, také vede – i přes četná průzkumná či tvůrčí vybočení – v podstatě přímá cesta až k jeho kompozicím současným. Šlo o obrazy s monumentálně citěnými věcnými prvky a znaky vizuálního světa, jež jsou ale současně – výběrem a způsobem vidění tématu – atributy přítomnosti člověka v něm, o intuitivní hledání identity, přirozeného řádu člověka a přírody v jeho dějinné dimenzi. Snaha o hlubší a působivější vyjádření aktuálních bytost-

ných, psychologických a kulturních témat, vytěšňovaných současnou konzumní společností na periferii lidského bytí, posléze vyústila v malířsky jasně formovaných kompozicích, těžících nejenom z koloristických kvalit autorova projevu, ale daleko výrazněji než předtím i z invenční práce s plochou a prostorem (např. Okno do tebe, 1994).

Po přerušení malby v roce 1995, kdy pracoval se závěsnými objekty, s užitými předměty spjatými se životem a tradičními činnostmi venkova, jež bez výraznějších výtvarných vstupů povyšoval do umělecké roviny, psychologizující malířské pojetí ještě prohloubil. Od konce 90. let, a v poslední době se sílící intenzitou, jakoby se umělcovi vyjevovala obecněji založená témata spjatá s duchovní integritou přirozeného světa, z něhož se člověk svými postoji a konáním stále více vylučuje. Jde o překonávání postindustriální dobou zvýrazněné duality vnitřního (duchovního) a vnějšího (materiálního, předmětného), ale také o akcentování známého „bubrovského“ Já a Ty, jak naznačuje stejnojmenný název jeho obrazu z roku 2006. Ve zvláště vyhraněné podobě je toto filosofické téma přítomno zejména v autorově nejsoučasnější tvorbě, z níž je také sestaven užší soubor jeho prací pro galerii Magna. Jednotlivé jeho kompozice postavené na prostorové dvojdimenzionalitě těží z napětí mezi konkrétním a neurčitým, ať už jde například o plátina s tématem noci s černým tajemným prostorovým plánem v pozadí, anebo třeba o kompozice typu Jedním tahem nad zemí, s personifikovanými dráty či hřebíky s jejich subtilními stíny na pozadí abstraktního imaginativního prostoru, vyjádřeného pro autora příznačnou kultivovanou, vnitřním světlem naplněnou či vibrující barevností.

Ludvík Ševeček

Galerie Magna, Bieblova 3, 702 00 Ostrava / výstava potrvá od 18.11. do 23.12.2009

Tento projekt je realizován za finanční podpory statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz

Karneval, 2008, olej na plátně, 180 x 230 cm